

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 2/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., P., a A. T., K., zastúpených advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, P., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 289/2010 a jeho rozsudkom z 21. decembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. a A. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2011 doručená sťažnosť J. B., P. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), a A. T., K., (ďalej len „sťažovateľky“), zastúpených advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, P., ktorú

doplnili podaním z 25. októbra 2011 označeným ako „*Spresnenie petitu sťažnosti*“. Sťažovateľky v súlade s podaním z 25. októbra 2010 namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 289/2010 a jeho rozsudkom z 21. decembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že F. T. a J. T., obaja bytom K. (ďalej len „žalobcovia“), sa na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhali proti sťažovateľkám ako žalovaným v 1. a 2. rade zaplata zmluvnej pokuty v sume 50 000 Sk s príslušenstvom za porušenie zmluvnej povinnosti z kúpnej zmluvy uzavretej 22. novembra 2002. Vec bola okresným súdom vedená pod sp. zn. 15 C 10/2005.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 10/2005 z 27. júna 2007 zaviazal sťažovateľky spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 50 000 Sk s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne od 16. apríla 2003 do zaplata. V časti úroku z omeškania vo výške 13 % zo sumy 50 000 Sk za obdobie do 16. apríla 2003 okresný súd konanie zastavil. Na základe včas podaného odvolania sťažovateľky v 1. rade krajský súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 291/2007 z 29. apríla 2008 zmenil prvostupňový rozsudok a žalobu žalobcov zamietol.

Potom, keď Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na základe dovolania žalobcov uznesením sp. zn. 2 Cdo 161/2008 z 29. apríla 2009 napadnutý rozsudok krajského súdu z 29. apríla 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, krajský súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 3 Co 246/2009 z 18. januára 2010 následne zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 15 C 10/2005 z 27. júna 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd podľa sťažovateľiek dospel k záveru, že „... súd prvého stupňa rozsudok súdu zdôvodnil právnymi závermi, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto je toto odôvodnenie rozsudku nejasné a nepreskúmateľné... Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku konštatuje zistený skutkový stav /str. 2 ods. 4-6/. v rámci tohto konštatovania súd uvádza aká zmluva bola medzi účastníkmi dohodnutá. V druhom odstavci konštatuje, že pri uzavretí zmluvy dňa 22. 11. 2002 bol vyhotovený aj zoznam vecí na vypratanie, ktorý prevzal JUDr. M. ako zástupca žalovaných. Už tento záver súdu prvého stupňa nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolaciemu súdu sa javí, že tento zoznam nebol vyhotovený súčasne s kúpnu zmluvou, lebo kúpnu zmluvu podpísala J. B. dňa 19. 11. 2002, A. T. dňa 20. 11. 2002 a to v P. pred notárom JUDr. M., aj keď v zmluve je uvedený dátum 22. 11. 2002, kedy ju zrejme podpísali kupujúce. tento zoznam teda nebol spísaný po vzájomnej dohode a to ani s právnym zástupcom žalovaných, pretože takáto skutočnosť zo zoznamu nevyplýva. Z tohto dôvodu tento záznam bolo potrebné považovať len ako požiadavku kupujúcich a neprikladať mu iný význam. Pokiaľ súd prvého stupňa v poslednom odstavci na strane 2 v dôvodoch rozsudku konštatuje, že žalovaná predložila súdu zápis zo dňa 25. 1. 2003, v ktorom je uvedené, že je potrebné byť vypratať, v tejto časti súd konštatuje, že tento zápis prevzal zástupca žalovaných a že žalobkyne si túto svoju povinnosť vypratať nehnuteľnosť nesplnili a preto porušili ustanovenie §5 kúpnej zmluvy. Záver súdu konštatovaný v predchádzajúcej vete je podľa odvolacieho súdu predčasný a založený na nejasnom odôvodnení. Súd prvého stupňa totiž nevysporiadal s obranou žalovaných /tvrdenie právneho zástupcu v zápisnici na pojednávaní dňa 13. 4. 2007/ v tom smere, že podľa zápisu z 25. 1. 2002 právny zástupca JUDr. M. aj kupujúci podpísali zápis z odovzdania nehnuteľností v tom zmysle, že všetky podmienky zmluvy boli bezvýhradne splnené a že s takýmto znením súhlasili aj žalobcovia ... Dodatok podpísaný rukou bol dopísaný bez jeho súhlasu, pričom svoj nesúhlas s týmto dodatkom vyjadril pred žalobcami tak, že tento neakceptuje. Napriek tejto obrane súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku na strane 8 v odseku 3 konštatuje, že medzi účastníkmi konania bolo nesporné, že dňa 22. 11. 2002 bol vyhotovený zoznam vecí na vypratanie, medzi ktorými bola aj plechová kuchynská linka v 2 izbovom byte a že tento zoznam prevzal JUDr. M. ako právny zástupca oboch odporkýň, čo potvrdil aj svojím vlastnoručným podpisom a že k tomuto zoznamu nemali odporkyne ani ich právny zástupca žiadne výhrady. Takýto záver súdu prvého stupňa je

evidentne v rozpore s tvrdeniami právneho zástupcu žalovaných a s týmto rozporom sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal. Naopak súd prvého stupňa v dôvodom napadnutého rozsudku uvádza skutočnosti, ktoré nie sú obsahom spisu.“.

Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 15 C 10/2005 zo 4. augusta 2010 opäť zaviazal sťažovateľky spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 1 659,70 € s úrokom z omeškania, t. j. obdobne ako v prvom rozsudku z 27. júna 2007.

Sťažovateľky v odvolaní proti predmetnému rozsudku súdu prvého stupňa namietali, že „zápis zo dňa 22. 11. 2011 (správne má byť „22. 11. 2002“, pozn.) bol spísaný až po spísaní kúpnej zmluvy, nebol jej prílohou a ani zmluva na neho neodkazovala. Tento zápis je len akousi požiadavkou žalobkyň, no nie vzájomnou dohodou strán.“.

O odvolaní sťažovateľiek rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom (v poradí tretím) tak, že prvostupňový rozsudok zo 4. augusta 2010 ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľky sa nestotožňujú so závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku z 21. decembra 2010 a predovšetkým namietajú, že sa „nezaoberal skutočnosťou nezákonne získaného dôkazu Okresného súdu namietanou v odvolaní žalovaných a to najmä v telefonickom zisťovaní sudkyne o dátume zaplataenia kúpnej ceny za prevádzaný spoluvlastnícky podiel. Č., a. s. zaslal do súdneho spisu potvrdenie, že žalobcovia zaplatili žalovaným kúpnu cenu dňa 15. 3. 2003. Bez akéhokoľvek iného písomného potvrdenia si sudkyňa sama prisvojila záver, že uvedený dátum je 15. 1. 2003 a nie 15. 3. 2003. Sudkyňa Okresného súdu to v odôvodnení rozsudku odôvodnila tak, že sa spojila s nejakou pracovníčkou banky telefonicky a tá jej uviedla, že takéto potvrdenie nemôže byť správne, lebo peniaze nemôžu ísť dva mesiace. Tento nezákonný dôkaz hrubo odporujúci zásadám občianskeho súdneho konania, logického myslenia napádali sťažovateľky v odvolaní, no Krajský súd v Košiciach sa týmto protizákonne získaným názorom sudkyne bez výhrad stotožnil a nijakým spôsobom neodôvodnil ako k nemu došiel...“.

V súvislosti s uvedenými námietkami k záverom krajského súdu sťažovateľky zároveň tvrdia, že „Krajský súd sa odchyľil od svojho predošlého právneho názoru v tom, že

sám uviedol vo svojich predošlých odôvodneniach, že žalované sťažovateľky splnili všetky body zmluvy zo dňa 22. 11. 2002, čo v konečnom dôsledku vyplýva zo samotného zápisu o odovzdaní časti nehnuteľnosti, ktorú v prítomnosti advokáta žalovaných žalobcovia podpísali. Odvolací súd bol toho názoru, že dodatočné výhrady uvedené v zápise o odovzdaní časti nehnuteľnosti sú dopisované žalobkyňou v druhom rade, sú irelevantné a nie je možné na ne v tomto konaní prihliadať. Pokiaľ ide o zoznam vecí zo dňa 22. 11. 2002, tento je pre posúdenie opodstatnenosti nároku právne bezvýznamný, lebo jednak nie je súčasťou zmluvy a jednak bol vyhotovený potom, čo žalované zmluvu podpísali.

Vzhľadom k tomu nie je možné prihliadať ani na tento zoznam vecí a tento je posúdenie nároku nepodstatný. Okrem toho mal odvolací súd za to, že v konaní nebolo preukázané, že kuchynská linka je vlastníctvom žalovaných a preto nemohla byť im uložená povinnosť vypratania.

Odvolací súd poznamenal, že pred vypratáním nehnuteľnosti o uzavretí zmluvy o predaji časti nehnuteľnosti boli žalobcovia aj žalované podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti. Za tejto situácie potom sa žalobcovia nemôžu proti žalovaným oprávnene domáhať aby žalované vypratali z nehnuteľnosti vecí, ktorých sú aj žalobcovia spoluvlastníkmi. Nesplnenie takejto požiadavky nemôže byť sankcionované zmluvnou pokutou, pretože pri najmenšom ide o rozpor s dobrými mravmi.

Krajský súd sa vôbec ani nevysporiadal s odvolacím dôvodom, že zmluva bola zmluvou o prevode spoluvlastníckeho podielu a nie zmluvou o prevode celej nehnuteľnosti. Odvolací súd sám konštatuje vo svojom predošlom rozhodnutí že pokiaľ bol predmetom prevodu spoluvlastnícky podiel, je prinajmenšom v rozpore s dobrými mravmi požadovať vypratanie spoločných vecí. Takáto povinnosť nie je totiž splniteľná. Krajský súd taktiež konštatuje, že ak sťažovateľky- žalované tvrdia, že kuchynská linka nie je ich vlastníctvom, a žalobcovia nepreukázali vlastníctvo žalovaných k dôvodu zmluvnej pokuty - kuchynskej linke, tak žalobný nárok nie je dôvodný. “.

Podľa názoru sťažovateľiek postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 289/2010 a jeho rozsudkom z 21. decembra 2010, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 15 C 10/2005 zo 4. augusta 2010, došlo k porušeniu ich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a s čl. 2 ods. 2 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože je „nemysliteľné a v rozpore s logikou veci aby krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie o odvolaní tak stroho, že sa v plnej miere stotožnil s právnymi a skutkovými závermi okresného súdu, pričom krajský súd šiel absolútne proti svojim pokynom a právnym záverom ako odvolacieho súdu“.

Na základe uvedeného sťažovateľky žiadajú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom o nej takto rozhodol:

„Základné práva J. B., bytom P. a A. T., bytom: K., podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 Listiny ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/289/2010

1. porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu Košiciach zo dňa 21. 12. 2010, sp. zn. 3 Co/289/2010 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľkám trovy konania na účet advokáta: JUDr. J. G., P., č. ú.: ... v Č., a. s., pobočka P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vyčíslime v lehote troch dní od vyhlásenia rozhodnutia.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovateľky, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru neznamenaajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v namietanom rozhodnutí najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého (v poradí druhého) rozsudku okresného súdu, ktorým boli sťažovateľky zaviazané spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 1 659,70 € s úrokom z omeškania 13 % ročne od 16. apríla 2003 do zaplataenia, pričom okrem iného v ňom uviedol, že *„na základe vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalované nesplnili svoju povinnosť vyplývajúcu z článku 5 kúpnej zmluvy zo dňa 22. 11. 2002 riadne a včas, teda obe žalované porušili zmluvnú povinnosť, sú preto povinné dohodnutú sankciu za porušenie zmluvnej povinnosti, t. j. zmluvnú pokutu vo výške 1.659,70 eur zaplatiť. Obrana žalovaných, že kuchynská linka tvorila súčasť alebo príslušenstvo bytu nepovažoval súd za relevantnú, pretože kuchynská linka netvorí neoddeliteľnú súčasť bytu, ani jeho príslušenstvo, ale samostatnú hnutel'nú vec, ktorá nebola predmetom kúpnej zmluvy ani predmetom dedenia po zomrelom P. T. otcovi žalovaných, ani predmetom dedenia po zomrelej G. T., starej matke žalovaných. Námietku premlčania nároku žalobcov vznesenú žalovaným súd považoval za nedôvodnú. Žalobcovia uplatnili svoj nárok včas v zákonnej trojročnej premlčacej lehote plynúcej od 16. 4. 2003, keďže žalobu podali na súd 8. 10. 2004. Keďže žalovaní nezaplatili dohodnutú zmluvnú pokutu v lehote 30 dní od výzvy žalobcov z 3. 3. 2003 t. j. v lehote dohodnutej v článku 8 zmluvy do 15. 4. 2003 nasledujúcim dňom t. j. 16. 4. 2003 sa dostali do omeškania s plnením peňažného dlhu a preto v súlade s § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka súd priznal žalobcom aj úrok z omeškania vo výške 13 % ročne z istiny 1.659,70 € od 16. 4. 2003 do zaplataenia. Žalované majú povinnosť splniť spoločne a nerozdielne v súlade s ust. § 511 Občianskeho zákonníka, keďže účastníkmi bolo dohodnuté v článku 5 kúpnej zmluvy povinnosť oboch žalovaných fyzicky vypratať svoje nehnuteľnosti a ani jedna z nich túto povinnosť nesplnila. Konanie v časti o zaplataenie úroku z omeškania do 16. 4. 2003 súd zastavil podľa § 96 ods. 1, 3*

O. s. p. na základe čiastočného späťvzatia návrhu, tejto časti žalobcovi pred začatím konania.

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov t. j. zápisu zo dňa 25. 1. 2003, kde za kupujúcich tento zápis podpísali obidvaja žalobcovia a za predávajúcich ich právny zástupca JUDr. M., súd prvého stupňa sa pri hodnotení stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalobcov, že žalobcovia ako osoby právne nevzdelané si neuvedomili, že podpísali zápis 25. 1. 2003 predčasne, keď podpisom potvrdili splnenie všetkých podmienok zmluvy a až po podpise zistili, že v skutočnosti kuchynská linka nachádzajúca sa v tejto časti bytu, ktorú mali žalovaní vypratať podľa zmluvy ostala nevyprataná. Táto okolnosť však sama o sebe nemení nič na tej skutočnosti, že žalované vypratali nehnuteľnosť dňa 24. 1. 2003 len čiastočne (výpoveď žalovanej v 1. rade pred súdom dňa 13. 4. 2007). Nevypratanie linky žalovanej v konaní nepopierali a kuchynskú plechovú linku nevypratali kvôli tomu, že táto nie je ich vlastníctvom, ale patrila ich starej mame. Na druhej strane žalovaná v 2. rade pred súdom tvrdila, že nevedeli u niektorých vecí, či patria ich rodičom alebo nie. Počas konania účastníci neprodukovali žiadny hodnoverný dôkaz na preukázanie komu vlastnícky patrila predmetná plechová kuchynská linka a tvrdenie žalovaných si odporujú keď dňa 23. 11. 2001 oznámili žalobcom, že všetko zariadenie nachádzajúce sa v byte na prízemí na ul. ... patrí im, vo veci linky podali aj návrh na dodatočné prejednanie dedičstva po G. T. a v tomto konaní tvrdia opak, teda, že linku predali žalobcom spolu s nehnuteľnosťou, lebo tá je súčasťou bytu, resp. príslušenstvom bytu. Ako potvrdil pred súdom prvého stupňa aj svedok M. kuchynská plechová linka nebola zo strany žalovaných vyprataná a doposiaľ sa nachádza v dome, ktorého časť odkúpili žalobcovia od žalovaných. Súd prvého stupňa dal za pravdu argumentácii žalobcov, že tvrdenie žalovaných, že linka nebola ich vlastníctvom a preto ju nemohli vypratať je účelové, pretože žalovaným muselo byť známe už zo zoznamu na vypratanie vecí 22. 11. 2002, že žalobcovia nie sú vlastníkami linky, ak ju do tohto zoznamu obsiahli a nepochopiteľne vychádzali z dojmu, že by ich žalobca prípadne mohol obviňovať z krádeže linky, ak by ju vypratali. Ani po zhodnotení vykonaného dokazovania súd nezistil také skutočnosti, ktoré by smerovali k inému záveru, ako tomu, že žalovaní nesplnili svoju zmluvnú povinnosť vyplývajúcu z článku 5 zmluvy, pretože nevypratali fyzicky svoje nehnuteľnosti v dohodnutej lehote do 7 dní od zaplatenia kúpnej ceny ani doposiaľ. Súd prvého stupňa považoval za nesporné, že žalované mali vedomosť, čo majú odkiaľ vypratať

a na podporu tejto skutočnosti, že vedeli čo majú vypratať svedčí zoznam vecí na vypratanie z 22. 11. 2002, ktorý prevzal ich právny zástupca a odovzdal im na oboznámenie. Žalované teda vedeli o tom, že z dvojizbového bytu je potrebné vypratať plechovú kuchynskú linku ešte skôr ako dňa 25. 1. 2003, vtedy bol spísaný zápis o odovzdaní nehnuteľnosti. Žalované v konečnom dôsledku pred súdom priznali, že mali vedomosť o tom, že kuchynská linka nie je vyprataná aj z tej výhrady dopísanej žalobkyňou v 2. rade na zápise z 25. 1. 2003.“

V ďalšej časti odôvodnenia namietaného rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľiek vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v tom smere, že žalované si nesplnili povinnosť na vypratanie nehnuteľnosti tak, ako sa zmluvne zaviazali a preto správne súd prvého stupňa rozhodol, pokiaľ im uložil, aby v súlade so zmluvnými dohodami uhradili žalobcom zmluvnú pokutu.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. rozsudok ako vecne správny potvrdil. K odvolaniu žalovaných odvolací súd stručne poznamenáva, že odvolacie námietky sú nedôvodné a súd prvého stupňa sa s odvolacími námietkami vzťahujúci sa k predmetu konania v celom rozsahu vyporiadal. Pokiaľ sa v odvolaní nachádzajú aj iné skutočnosti, ktoré nesúvisia s predmetom konania a to najmä text odvolania na strane 224 a 225 ohľadom úhrady kúpnej ceny resp. prevzatia finančných prostriedkov právnym zástupcom tieto skutočnosti nie sú predmetom tohto konania, preto sa s nimi odvolací súd bližšie nezaoberal.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľiek so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa (s ktorými sa krajský súd v namietanom rozsudku stotožnil) a predovšetkým právnymi závermi, ktoré z nich všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd)

vyvodili, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov v ich právnej veci.

Po preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení v poradí druhého rozsudku okresného súdu (sp. zn. 15 C 10/2005 zo 4. augusta 2010) ústavný súd nezistil, že by skutkové zistenia okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil (pri posudzovaní nesplnenia povinnosti sťažovateľiek ako žalovaných na vypratanie nehnuteľnosti tak, ako sa zmluvne zaviazali), boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako tak nemožno hodnotiť za arbitrárne ani právne názory krajského súdu vychádzajúce zo skutkových zistení a vyjadrené v jeho rozsudku sp. zn. 3 Co 289/2010 z 21. decembra 2010, naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu, aj keď stručne, ale ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu takéto zdôvodnenie, vzhľadom na nevyhnutnú spätosť prvostupňového rozsudku a druhostupňového rozsudku (II. ÚS 78/05), nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu, a to predovšetkým na už zdôraznený právny záver okresného súdu vo veci sťažovateľiek. Napokon, akceptovateľnosť uvedeného stručného odôvodnenia potvrdzuje aj ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Krajský súd teda nebol povinný vo svojom rozhodnutí opakovať právne závery okresného súdu týkajúce sa vecnej podstaty predmetu súdneho konania vo veci sťažovateľiek, ak sa s týmito závermi výslovne stotožnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové

a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho a dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd nezistil, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo vnútorne protirečivé, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľiek preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre nich nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením ich základných práv garantovaných ústavou a listinou ani s porušením práva garantovaného dohovorom. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu preto ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci (§ 544 Občianskeho zákonníka), ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľiek s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd po preskúmaní namietaného

rozsudku krajského súdu a priloženej dokumentácie rovnako nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by signalizovali, že ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľiek na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 289/2010 a jeho rozsudkom z 21. decembra 2010 a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny a tiež právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označených sťažovateľkami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľiek z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľky namietajú aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny, ktoré majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou, resp. listinou. Uvedené ustanovenie ústavy (resp. listiny) je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný dospeje k záveru, že v danom prípade namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia tohto ustanovenia ústavy, resp. listiny.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľiek aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012